

พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก
โดย **พระราชญาณวิสุทธิโสภณ**
(ท่านพระอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน)
วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

ตอบปัญหารายการ
ทไวไลท์โชว์ Twilight Show
แพร่ภาพทางไทย ทีวี่สี่ ช่อง 3
เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2541

พระอรหันต์ไม่สูญจากโลก

ผู้ถาม

ท่านผู้ฟังครับนี่คือรายการ ทไวไลท์โชว์ และนี่ก็คือช่วง ทอล์ค โชว์ ของเรา ทอล์ค โชว์ ของเราในวันนี้ ผมถือว่าเป็นเกียรติกับรายการ และเป็นโชคดี เป็นกุศลอันยิ่งใหญ่แก่ท่านผู้ชมเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับชมเรื่องราวของเราในวันนี้ เป็นที่ทราบกันดีว่าในภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันนี้ ประเทศชาติของเราได้ประสบกับปัญหาเรื่องของเศรษฐกิจตกต่ำเป็นอย่างยิ่ง หลายๆ ฝ่ายได้ร่วมมือร่วมใจกันช่วยเหลือที่จะให้ประเทศเรารอดพ้นจากภัยเศรษฐกิจตรงนี้ แต่ว่าไม่ใช่เฉพาะคนธรรมดาอย่างพวกเราเท่านั้นที่ร่วมกันช่วยเหลือ ยังมีพระอริยเจ้าอีกองค์หนึ่ง ท่านได้กรุณาช่วยเหลือและได้กรุณาที่คิดจะทำให้ชาตินี้พ้นภัยไปด้วย

ท่านเองได้พิจารณาตัวเองออกมาเพื่อจะช่วยชาติ เกิดเป็นโครงการขึ้นมาชื่อว่า **โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตาบัว** หลวงตาบัวที่เราพูดถึงนี้ก็คือ ท่านพระราชญาณวิสุทธิโสภณ หรือท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ซึ่งวันนี้ท่านได้มาร่วมรายการกับเราแล้ว และวันนี้ก็ได้สนทนากันในหลายๆ เรื่อง ซึ่งจะเป็นธรรมะอันยิ่งใหญ่กับท่านผู้ชมด้วยนะครับ

ผมต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณากับรายการของเรา วันนี้จึงต้องขอกราบเรียนถามหลวงตาในปัญหาหลายๆ ปัญหาที่เป็นปัญหาซึ่งจะเป็นประโยชน์กับชนหมู่ใหญ่ หลวงตาขอรับ เศรษฐกิจชาติบ้านเมืองเป็นอย่างตอนนี้อย่างไร หลายๆ คนก็มีแต่ทุกข์ ทุกข์ก็หนักขึ้นไป แล้วก็ทุกข์ทั้งกายทุกข์ทั้งใจ อยากจะเรียนถามหลวงตาว่า ทำอย่างไรจึงจะดับทุกข์ตรงนี้ไปได้ขอรับ

หลวงตา ก็ต้องต่างคนต่างตะเกียกตะกายช่วยเหลือตัวเอง ด้วยความขยันหมั่นเพียร และมีการประหยัดการเป็นอยู่หลับนอนใช้สอยต่างๆ ที่เคยฟุ่มเฟือยมาเป็นประจำในชาติไทยของเรานี้ ให้ลดน้อยถอยลงไปโดยลำดับลำดับ ต่างคนต่างปฏิบัติต่อตัวเองด้วยความประหยัดและความขยันหมั่นเพียร นี่ก็

เป็นพื้นฐานอันดีที่จะทำให้บ้านเมืองของเราดีขึ้น ทุกข์ของเราก็มีน้อยลง เช่น การประพฤติปฏิบัติตัว ก็อย่าเตร็ดเตร่เร่ร่อนไม่มีสถานที่ที่จดแวะ ให้มีสถานที่ที่จดแวะด้วยศีลด้วยธรรม

การอยู่การกิน พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ว่า ให้รู้จักประมาณในการกินการใช้จ่ายการสอย ดังแสดงไว้ในหลักธรรมว่า **อารักขสัมปทา** แรกก็บอกว่า ให้มีความขยันหมั่นเพียรต่อหน้าที่การทำงานที่ชอบธรรมของตน มีความขยันหมั่นเพียรแล้วก็ให้มีการเก็บการรักษา อย่างสุรุ่ยสุร่าย ท่านว่า **สมชีวิตา** การเป็นอยู่ปู้วายให้พอเหมาะพอสัมกับความเป็นอยู่ของตนและครอบครัวของตน อย่าให้สุรุ่ยสุร่ายฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมไปต่างๆ ซึ่งเป็นความเสียหาย

และการคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูง ก็ให้พึงระมัดระวังว่า คนใดเป็นคนดี คนใดเป็นคนชั่ว ควรคบได้มากน้อยเพียงไรก็ให้ใช้ความพินิจพิจารณาแล้วย้อนมาดูตัวของเราเองว่า เรายังเป็นคนพาลหรือเป็นบัณฑิตนักปราชญ์ เวลานี้จิตใจของเราเป็นอย่างไร ความประพฤติของเราเป็นอย่างไร เป็นความประพฤติที่เป็นพาล เป็นความคิดที่เป็นพาล หรือเป็นความคิดที่ดีที่งาม ที่ท่านเรียกว่า เป็นความคิดของบัณฑิตนักปราชญ์ ก็ให้เลือกเฟ้นภายในของตัวเองว่า เวลานี้เราเป็นพาลชน หรือเป็นบัณฑิตชน

ถ้าเราเป็นพาลชนก็ให้รีบแก้ไขตัดแปลงสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายซึ่งมีอยู่ภายในตัวของเรานี้ออกไปโดยลำดับ แล้วนำสิ่งที่ดีงามเข้ามาแทนที่ ได้แก่ ความประพฤติดีงามทุกอย่าง อันนี้ก็ทำให้ชาติบ้านเมืองของเราจะมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปโดยลำดับ เพราะต่างคนต่างปฏิบัติอย่างนี้ที่เรียกว่าดำเนินตามศีลธรรมสมกับที่เราเป็นชาวพุทธ คำว่าเป็นชาวพุทธต้องมีแบบมีฉบับ มีธรรมเป็นเครื่องดำเนิน เป็นเครื่องพาอยู่พาเป็นพาไป เรียกว่าเป็นชาวพุทธ ถ้ากิเลสมาเป็นชาวพุทธ แทนเสีย สิ่งที่ทำทั้งหลายนี้ก็จะกลายเป็นภัยต่อตนทั้งนั้นไม่มีประมาณ เพราะกิเลสไม่เคยมีประมาณ และเคยเป็นข้าศึกต่อโลกมานานแสนนานแล้ว

แต่ใครๆ ไม่ค่อยจะทราบว่ามีกิเลสเป็นภัย เพราะกิเลสมีความละเอียดแหลมคมมาก ถ้าไม่ได้ขึ้นปฏิบัติต่อกรกับกิเลสเสียก่อน ก็ไม่ทราบว่าอะไรเป็นภัย พระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาองค์เอกของพวกเราทั้งหลายนั้น ได้ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งด้านธรรมะ ทั้งด้านกิเลส จึงนำมาสอนโลกทั้งทางโทษและทางคุณโดยสมบูรณ์ทุกแบบ พวกเราทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามนี้ เข้าใจไหม

ผู้ถาม

พระคุณเจ้าได้พูดถึงว่า เป็นชาวพุทธต้องอยู่ในศีลในธรรม ชาวพุทธส่วนใหญ่ก็มักจะได้นิมนต์อยู่เสมอ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา อยากจะเรียนถามพระคุณเจ้าว่า การรักษาศีลนี้เป็นประโยชน์อย่างไรครับ

หลวงตา เริ่มเป็นประโยชน์ เช่นอย่างเวลานี้ เรานั่งอยู่ด้วยกัน ต่างคนต่างสงบ นี่คือนิสิตเป็นเครื่องรักษา ถ้าการทำลายศีลอยู่นี้ด้วยกัน ต่างคนต่างฆ่าฟันรันแทงกันนี้ โลกนี้แตกกระเจิงทันทีเลย นี่เรียกว่าโทษแห่งการทำลาย ศีล มีคุณค่าอย่างนี้ คือ ความสงบร่มเย็นนี้แหละเป็นคุณค่าของศีล ให้โลกได้อยู่ด้วยกันร่มเย็นเป็นสุข เพราะต่างคนไม่เบียดเบียน ต่างคนไม่ทำลายกัน ต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจกัน ต่างคนต่างมีเมตตาสงสารซึ่งกันและกันแล้ว คือ ให้อภัยซึ่งกันและกันแล้ว โลกเรานี้เป็นผาสุกทั้งนั้น

ผู้ถาม เมื่อรักษาศีลแล้ว ธรรมจะเกิดขึ้นในใจเองหรือเปล่าพระคุณเจ้า

หลวงตา ธรรมไม่มีทางเกิด ถ้าหลงไม่รักษาศีลแล้ว ธรรมไม่มีทางเกิด ธรรมนี้วิ่งแผ่นลงทะเลเลยไม่มีเหลือละ ธรรม จะมีแต่แปรตแต่ผีเต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้กิเลสมันมากแปรตผีมันจึงมาก ทำลายคนได้ทุกแบบ เรื่องกิเลส คำว่ากิเลสคือความเศร้าหมองมืดตื้อ มันทำจิตใจของเราให้มืดดำไปหมดมืดแปดทิศแปดด้านคือกิเลสปกคลุมใจ เหมือนกับคนตาบอด คนตาบอดนี้มีที่ตาก็คือตาม ถ้าบอดเหมือนกันหมด ไปไหนก็ชนกันไปเลย ถ้าเป็นคนตาดีแล้ว มันก็มีช่องทางที่ลึกลงที่แหว่งไปได้ไม่เป็นภัย

ผู้ถาม อย่างนั้นเราจึงควรมีศีลในจิตใจ ธรรมจะเกิดขึ้น

หลวงตา เมื่อมีศีลแล้วธรรมก็เกิดขึ้นในขณะที่มีศีลนั้นแหละ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นขณะใดก็ตามที่ไม่มีศีล ธรรมก็ไม่มี

หลวงตา ไม่มีศีล ธรรมก็ไม่มีแหละ คือ ศีลกับธรรมเกิดขึ้นในขณะเดียวกัน เช่นเดียวกับตัวของเรากับเงาของเรา เกิดขึ้นในขณะเดียวกัน

ผู้ถาม สาธุพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าขอรับ แล้วสมาธิ หลากๆ คนพูดถึงสิ่งนี้กันเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ทำงานอย่างเช่นพวกกรรมกร หรือว่าคนที่ทำงานอย่างในโลกปัจจุบันนี้ ทำนี้มันต้องมีสมาธิ ทำอย่างไรจึงจะมีสมาธิได้ครับ

หลวงตา อ้อ ต้องทำสมาธิ อย่างี้เกียจภาวนา คนขี้เกียจภาวนาไม่มีสมาธิเกิดขึ้นได้แหละ ต้องภาวนา คำว่าภาวนานั้นเป็นอย่างไบบ้าง ในธรรมท่านสอนไว้หลายบทหลายบาท เช่น กรรมฐาน 40 ห้อง จะเป็นธรรมบทใดตั้งแต่อานาปานสติขึ้นไป พุทโธ ธัมโม สังโฆ เรียกว่าบทธรรมกำกับใจทั้งนั้น เรานำธรรมมากำกับใจโดยมีสติ สติคือความระลึก

เพียงแต่มีความรู้เฉยๆ ไม่มีสติเป็นเครื่องควบคุม เป็นผู้รับผิดชอบแล้ว ความรู้เหล่านั้นก็ไม่เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร เช่นเดียวกับคนบ้าไม่มีสติแล้วก็ ไปอยู่ที่ไหน ทางสามแพร่งสี่แพร่ง ไฟเขียวไฟแดง คนไม่มีสติคือคนบ้านั่น จะอยู่ได้ทุกแห่งทุกหน ไม่รู้ว่าผิดว่าถูกประการใด นี่เป็นคนไม่

มีสติ ถ้าคนมีสติแล้ว นี่คือทางที่ควรไป ทางไม่ควรไป สถานที่ควรอยู่ไม่ควรอยู่ คนมีสติย่อมทราบ นี่เรียกว่าสติ

ที่นี้เวลาเราภาวนาก็เช่นอย่างเรากำหนดภาวนา พุทโธๆ ก็ให้มีสติกำกับอยู่คำว่าพุทโธไม่ให้ส่งจิตไปในที่อื่น มีสติเครื่องรับผิดชอบกำกับอยู่ภายในใจ จิตก็สงบได้ง่าย จิตก็สงบเข้าไปสงบเข้าไปแล้วหลายครั้งหลายหนจิตก็เกิดความแน่นหนามั่นคงขึ้นภายในใจ นั่นละท่านเรียกว่าสมาธิเกิดแล้ว นี่เรียกว่าสมาธิเกิดขึ้นจากการภาวนา เข้า มีอะไรอีก

ผู้ถาม ขอรับ ที่พระองค์เจ้าพูด ถ้ากระผมจะพูดก็คงหมายถึงว่า จริงๆ แล้วการที่มีศีล มีสมาธิ ถ้าไม่มีสติกำกับก็คงเป็นไปไม่ได้

หลวงตา เป็นไปไม่ได้

ผู้ถาม ขอรับ ที่นี้คนเรามักจะขาดสติพระองค์เจ้า สติเดี๋ยวมาเดี๋ยวไป เดี่ยวหายเดี๋ยวอยู่ ทำอย่างไรให้สติอยู่นิ่งได้พระองค์เจ้า

หลวงตา คือสตินี้ไม่จำเป็นจะต้องเข้าที่ภาวนานั่งเฉยๆ นี่มีความตั้งสติอยู่ นี่เราก็เป็นคนมีสติอยู่ธรรมดา เราจะทำหน้าที่การงานอะไรก็ตาม สติให้อยู่กับหน้าที่การงานและรู้สึกตัวอยู่ภายใน ไม่ให้จิตออกนอกไปสู่ที่โน่นที่นี้ ช่างนอกออกไปมากๆ เกี่ยวกับเรื่องความเสียใจใจนี้ มันก็ทำให้คนล้มตัวไปได้เสียไปได้ ถ้าสติอยู่กับตัว หน้าที่การงานก็สมบูรณ์ เขียนหนังสือก็ไม่ค่อยผิดพลาด อ่านหนังสือก็จดจ่อ

ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าสติกำกับแล้วดีหมด เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงไว้ว่า **สติ สัมผัสถึง ปัตติยา** สติจำต้องปรารภณาในที่ทั้งปวง คือไม่ว่าสติจะไม่มี ต้องมีสติ แต่สติวงกว้างก็มี สติในวงแคบก็มี เราทำหน้าที่การงานส่วนหยาบ สติก็เป็นวงกว้างเกี่ยวข้องกับภาระงาน ถ้าเราทำสมาธินี้ สติก็มีวงแคบจดจ่อเฉพาะจุดของตนที่ทำ สติมีหลายชั้นที่เราจะต้องใช้นี้ เรียกว่าสติทั้งนั้น แล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้ถาม แสดงว่าต้องแน่น ต้องมีความมั่นคงในการกระทำ

หลวงตา นั่นละ มีความจดจ่อ มีสติควบคุมงานก็สมบูรณ์ ทุกสิ่งทุกอย่างดีหมด ถ้าขาดสติเสียแม้แต่เขียนหนังสือก็ไม่ถูก ผิดๆ พลาดๆ คือ ขาดสติ เช่น เราเขียนหนังสือ สติเราไม่มี จิตไปจดจ่อในที่อื่น ไปทำงานในที่อื่นไปเสีย คิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเสีย เขียนหนังสือก็ผิดๆ พลาดๆ ไป พอสติย้อนมา รู้สึกตัวนี้เขียนไป สติเขียนหนังสือก็ถูกต้อง สติจึงเป็นของสำคัญมากทีเดียว

ผู้ถาม หมายถึงทำอะไรก็ตาม ให้มุ่งมั่นอยู่กับสิ่งนั้น อย่าได้วอกแวกนัก ให้มุ่ง ให้มั่น ให้แน่น

หลวงตา ใช่ มีสติ

ผู้ถาม พระคุณเจ้าครับ ทราบว่าพระคุณเจ้าก่อนจะมาถึงตรงนี้ได้ ที่พระคุณเจ้าได้ฟันฝ่ากับทุกข์กับเรื่องราวต่างๆ มากมาย ฝึกฝนอยู่เป็นเวลานานมาก แต่ว่าทราบจากหนังสือพระคุณเจ้าว่ามีเคล็ดลับอยู่อย่างหนึ่ง ที่พระคุณเจ้าบอกไว้ว่า เวลาที่กลัวอะไรก็ให้ไปหาไอ้ นั้น เช่น กลัวผีให้เข้าไปป่าช้า ถ้ากลัวเสือต้องไปหาเสือ อันนี้หมายความว่าอย่างไรพระคุณเจ้า

หลวงตา อ้อ คือที่ว่ากลัวนั้น เป็นเรื่องของจิตเราไปสำคัญมันหมายหลอกหลวงเราเอง ก็ทำให้เรากลัว ความกลัวนี้ก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่ง เราพบกับกิเลสเราต้องรบกับความกลัวอันนี้ เมื่อว่ากลัวเสือ ถ้าเราไม่ไปสถานที่ที่เรากลัวอย่างนี้ กิเลสมันก็จะหลอกเราไปอีก หลอกเราไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุด ที่นี้เมื่อเป็นธรรมเข้าต่อสู้กันแล้ว กลัวที่ไหน ว่าเสืออยู่ที่ไหน ก็ตามเข้าไปที่นั่น ให้รู้เห็นเหตุผลของจิตที่มันหลอกหลวงเราเป็นประการใดบ้าง

สมมุติว่าเราเดินจงกรมอยู่ไปมาอย่างนี้ จิตของเรานี้จะวาดภาพรอบทางจงกรมเลย ว่ามีแต่เสือล้วนๆ หมอบอยู่รอบทางจงกรม นี่ทั้งๆ ที่เสือไม่มีนะ แต่จิตจะปรุงแต่งวาดภาพออกไปว่าเสือมีอยู่รอบด้านเรา ที่นี้ทำให้เรากลัว ที่นี้เมื่อเรากลัวเราจะแก้อย่างไร เราก็ติดตามไปซิ ความสำคัญมันหมายนี้เป็นความจริงหรือเป็นความปลอม เราก็เดินเข้าไปหาตรงที่ว่าเสือมีที่จิตกลัว อันหนึ่งมันหลอกว่าเสือหมอบอยู่ที่นั่นๆ แล้วเดินเข้าไป

สติต้องจดจ่อเข้าไปคอยจับพิจารณาปรุงแต่งของตนว่าเสือมีอยู่ที่ตรงนั้น ไหนอยู่ตรงไหนก็เดินเข้าไปหาเสือ เดินเข้าไปตรงนี้แล้วไม่มีเสือ นี่จิตหลอกเราขึ้นหนึ่งแล้วนะ แล้วเสืออยู่ที่ไหนอีก จิตจะหลอกไปอีก จิตว่าเสืออยู่ที่นั่น เดินเข้าไปอีกเข้าไปหาอีก ที่สองไม่มีแล้วเสือ เดินเข้าไปที่สามแต่จิตหลอกอย่างเดียว เห็นโทษของจิตเข้าเป็นลำดับลำดับ จิตก็หัดตัวเข้ามาสู่ธรรม ธรรมไม่โกหก กิเลสโกหกต่างหาก ความปรุงแต่งโกหก มันก็เห็นโทษของความโกหกนั้นแล้วก็มาเชื่อความจริงคือธรรม ไปแล้วไม่มีเสือ จากนั้นแล้วจิตก็เกิดความกล้าหาญชาญชัยขึ้นมา ด้วยการฝึกวิธีนี้

อันนี้หลวงตาได้ทำแล้ว ต้องขออภัยนะ จะหยาบละเอียดก็ตาม เป็นเรื่องที่เคยทำมาแล้ว ต่อสู้กับกิเลสประเภทนี้ เข้าไปอยู่ในป่า เวลาเดินจงกรมมันเหมือนว่าเสือมาหมอบอยู่ตามข้างทาง จงกรมเต็มไปหมด จนจะก้าวขาไม่ออก ตัวสั่น กลัวขนาดนั้นนะ เพราะเสือหลายตัวนี่ เสือหลอกไม่ใช่เสือจริง มันหลอกรอบด้าน ไหนตัวไหน เราก็เดินมา ตัวไหนใหญ่ๆ นั้นละ ให้ตัวนั้นกินก่อน พระชี้ลาดอย่างนี้ อย่าให้อยู่หน้าศาสนาเลย ก็เดินเข้าไปหาเสือที่ว่า ตัวใหญ่ๆ มันไม่มี แล้วไปหาตัวไหนอีก ตัวนั้นอีกตัวนั้นก็ไม่มี ตัวนี้ก็ไม่มี มีแต่ภาพหลอกตัวเอง

เมื่อรู้ อ้อ นี่คือภาพหลอกตัวเอง ไม่ใช่ความจริง กิเลสมันหลอก พอรู้ว่ากิเลสหลอกเท่าไร ธรรมความจริงนี้ก็ยิ่งเด่นขึ้น เเด่นขึ้น รู้ชัดว่านี่กิเลสหลอก ธรรมไม่ได้หลอกนี่ เข้า ก้าวเข้าไป สุดท้ายจิตก็รวมตัวเข้ามาเป็นพลังภายในตัว ไม่มีกลัวอะไรเลย ที่นี้เดินไปได้สบาย ไปไหนสามแดน

โลกธาตุไม่มีสิ่งใดกลัวเลย จิตกล้าหาญชาญชัยเช่นเดียวกับเวลาที่จิตกลัวมาก ๆ จนตัวสั่น เวลาจิตกล้าหาญชาญชัยก็ยังตัวสั่นเหมือนกัน ทีนี้เมื่อได้ที่แล้ว เรียกว่าเราชนะแล้ว นี่คือกิเลสตัวหลอกนี้แล้ว เราก็กลับมาเดินจงกรมได้อย่างสบาย

แล้วอยากจะให้เสือเดินผ่านหน้ามาเลยนะ แล้วจะก้าวเข้าไปเดินเข้าไปลูบคลำหนังเสือได้อย่างสบาย ไม่มีสะทกสะท้านภายในใจเลย นี่ละจิตที่รวมตัวเป็นกำลังแล้วมีความกล้าหาญชาญชัยอย่างนี้ แม้เสือตัวจริงมากก็ไม่กลัว จะเดินเข้าไปลูบคลำหลังเสือได้เลยในขณะนั้น โดยที่เสือจะไม่ทำอะไรได้ เพราะอำนาจของจิตที่กำลังแข็งแกร่งด้วยความกล้าหาญชาญชัยนี้มีพลังมากที่สุด นี่ละที่ว่างกลัวผีแล้วไปหาผี ก็เหมือนกันนั่นละ ไปนั่งอยู่ในป่าช้าผีตัวไหนจะมาหลอก ก็แบบเดียวกับเสือหลอกนั่นละ มันก็รู้แบบเดียวกัน ทีนี้ไปอยู่ในป่าช้าได้อย่างสบายอีกเหมือนกัน

ผู้ถาม สติต้องตั้ง

หลวงตา ต้องตั้ง เรื่องสตินี้แปลไม่ได้นะ เราไปที่ไหน สตินี้หมายความว่าความเพียรที่จะต่อสู้กับสิ่งหลอกหลวงทั้งหลาย คือสติเป็นเครื่องจذبให้ติดแนบอยู่กับจิต จิตเมื่อได้สติเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง แล้วจิตก็มีกำลังขึ้น ความกล้าหาญชาญชัยก็เป็นพลังขึ้นกับจิต เมื่อจิตเกิดความกล้าหาญชาญชัยแล้ว ไปที่ไหนไปได้หมดไม่มีกลัวเลย

ผู้ถาม อย่างพวกผมชี้เกียจกันอยู่ทุกวันนี้ บางทีชี้เกียจทำโน่น ชี้เกียจทำนี่ จริงๆ แล้วพวกผมโดนกิเลสตัวชี้เกียจมันหลอกล่อชิวครับ

หลวงตา เราทราบไหมว่ากิเลสตัวนั้นมันหลอกล่อ ถ้าเราทราบแล้วก็ควรจะรู้เรื่องของมันว่าโกหกเรา เราก็ไม่ชี้เกียจตามมันละซี อันนี้เราหลงไปตามมันเลยนั่นซี มันถึงได้หลอกเราเรื่อย ให้ชี้เกียจเรื่อยไม่หยุดไม่ถอย โลกนี้เต็มไปด้วยคนชี้เกียจ เชื้อกิเลส กิเลสจึงหลอกได้ตลอดไป

ผู้ถาม เป็นพวกเชื้อกิเลส เพราะฉะนั้นต้องเอาความขยันสู้กับมันใช่ไหมครับ

หลวงตา สู้สิ ต้องสู้ เวลาชี้เกียจต้องสู้ด้วยความขยันหมั่นเพียร นั่นเป็นของสำคัญ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดจะให้พ้นทุกข์ ถ้าจน ถ้ายาก ถ้าไม่มีอยู่ ถ้าอยากจะให้พ้นจากไอ้ทุกข์ตัวนี้ก็ต้องขยันหมั่นเพียร

หลวงตา ต้องขยันหมั่นเพียร พระพุทธเจ้าไม่สอนให้คนชี้เกียจ ไม่ว่าหน้าที่การงานการอาชีพอะไรทั้งนั้น ต้องเป็นคนขยันหมั่นเพียร ยิ่งเข้าสู่บรรพตสุธรรมด้วยแล้วยิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่าการทำงานทางโลก ไปไหน ๆ ความขยันหมั่นเพียรเป็นของสำคัญ หมายถึง ความขยันหมั่นเพียรในสิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ไม่ให้ขยันในสิ่งที่ชั่ว

ผู้ถาม ขอบ อยู่กับศีล สมาธิ ปัญญามันจะมาเอง

หลวงตา หา อันไหนจะมาเอง

ผู้ถาม ปัญญาจะมาไหมครับ พระคุณเจ้า ถ้ามีศีล มีสมาธิ ตั้งมั่นแน่วแน่ ปัญญาจะมาไหมครับ

หลวงตา ไม่มา

ผู้ถาม แล้วปัญญาจะมาได้อย่างไรครับ

หลวงตา ต้องพิจารณาทางด้านปัญญา คือ ศีลต้องเป็นศีล แต่เป็นเครื่องหนุนให้สมาธิเกิดขึ้นได้ง่าย เช่น ผู้ปฏิบัติตัวด้วยศีลอันบริสุทธิ์แล้ว จิตจะไม่เป็นกังวลระแคะระคายในตัวของตนว่า เป็นผู้มีศีลต่างพร้อยอะไร เพราะศีลสมบูรณ์แล้วก็มีคุณสมบัติ จิตก็ไม่เป็นกังวล เมื่อจิตไม่เป็นกังวลแล้วทำสมาธิก็ลงได้เร็ว นี่ลงได้เร็วแล้วเป็นสมาธิแน่วแน่เข้าไป สมาธิเป็นหลายชั้นหลายภูมิในภาคปฏิบัติ

สำหรับทางด้านปริยัติที่เราจดจำมานั้น กับภาคปฏิบัติผัดกันมาก ต้องได้ผ่านทางภาคปริยัติ และภาคปฏิบัติแล้วจะพูดได้อย่างจะฉานคนเรานะ ถ้ามีเต็มๆ เพียงเรียนมาเฉยๆ ตามภาคปริยัติ จะเรียนจบพระไตรปิฎกก็ไม่พ้นเป็นหนอนแทะกระดาษแหละเข้าใจไหม เป็นหนอนแทะกระดาษ ก็เลสไม่ได้ถลอกปอกเปิกเลย พอเข้าสู่สงครามคือภาคปฏิบัติแล้วนั้นแหละ เราจะเห็นความจริง เหมือนทหารที่เรียนวิชาการรบมาอย่างซ้ำซากก็ตาม แต่ไม่ได้เข้าแนวรบก็ยังไม่มีความหมายอะไรนัก ต้องเป็นผู้เข้าแนวรบ ออกมาแล้ว รอดตายออกมา แล้วจะพูดได้อย่างอาจหาญชาญชัยในเหตุการณ์ต่างๆ ในสนามรบะ ว่าจั้นเถอะ

นี่ก็เมื่อเข้าภาคปฏิบัติแล้ว เราจะรู้สิ่งต่างๆ ขึ้นจากภาคปฏิบัติเหมือนกับเขาเข้าสู่สงคราม ศัตรูมาแบบไหน แบบไหน ที่ควรต่อสู้กับศัตรูด้วยวิธีใด เราจะทราบในสนามรบ ภาควิชาพูดเป็นกลางๆ ไว้เท่านั้นแหละ ส่วนที่ซอกแซกซิกแซกที่สุดในเหตุการณ์ต่างๆ จะเป็นผู้เข้าสู่สงครามนั้นละ เป็นผู้เห็นเอง เจอเอง

อันนี้ภาคปฏิบัติก็เหมือนกัน เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องกิเลสทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่ได้มาในตำราณะ คำว่า ตำรามีแต่ชื่อของกิเลส มีแต่ชื่อของธรรมะ มีแต่ชื่อของบาปของบุญของนรกของสวรรค์ ตัวเหตุตัวการที่จะไปนรกไปสวรรค์ไปนิพพาน เป็นบาปเป็นบุญจริงๆ คือตัวใจ เมื่อภาคปฏิบัติเป็นภาคปฏิบัติแล้วต้องเป็นเรื่องของใจล้วนๆ เข้าปฏิบัติทางสมาธิ จิตก็เป็นสมาธิขึ้นมาด้วยการอบรมควบคุมด้วยสติ ทีนี้เมื่อเวลาสติค่อยแน่นหนามั่นคงขึ้นไป ถ้าทางด้านจิตใจก็แน่นหนามั่นคง สติแนบแน่นเข้าไปโดยลำดับ สมาธิก็แน่นขึ้นไปเป็นขั้นๆ ขึ้นๆ นี่เรียกว่าละเลียดเข้าไปเรื่อยๆ สมาธิ

ผู้ถาม นั้นหมายถึงว่า คิดไปอย่างเดียว ไม่ทำ ไม่เกิดอะไรเลย

หลวงตา ไม่เกิด

ผู้ถาม ต้องทำ

หลวงตา ต้องทำ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นถึงมีศีล มีสมาธิแล้ว ไม่รู้จักพิจารณาก็ไม่เกิดปัญญา

หลวงตา ไม่เกิดปัญญา ศีลเป็นศีล สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา ถ้าอยากให้เกิดปัญญา ต้องออกให้พิจารณาทางด้านปัญญา แล้วความแยกแยะจะเกิดขึ้นละเอียดยิ่งกว่าสมาธิเสียอีก เป็นลำดับ ลำด้า เช่นเดียวกัน สมาธิเป็นขั้นๆ ตั้งแต่ชั้นหยาบ ถึงชั้นกลาง ชั้นละเอียด ที่นี้ปัญญาก็เหมือนกัน พอได้ก้าวออกสู่ปัญญา พินิจพิจารณาทางเหตุทางผล เรื่อง **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** สภาวะธรรมต่างๆ ที่จิตของเราเคยยึดถือด้วยอำนาจของกิเลส พอมันเห็นชัดเจนแล้ว มันจะถอนตัวเข้ามา ถอนตัวเข้ามา

พอจิตมันถอนตัวเข้ามาที่ไร จะรวมพลังแห่งความรู้ของตัวเองซ่อนออกไปโดยลำดับลำดับ ยิ่งรู้แจ้งเห็นชัดเข้าไป ละเอียดลออเข้าไป นี่เรียกว่าปัญญา ถ้าไม่พาคิดไม่เกิด จนกระทั่งวันตายก็ไม่เกิดปัญญา ใครที่ว่าไม่ต้องเจริญสมาธิ ปัญญาเกิด นั่นคือคนไม่เคยเข้าสนามรบ นั่นคือคนไม่เคยภาวนา มันหลุดหลอกตาโลกไปอย่างนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าแสดงว่า ศีล สมาธิ ปัญญา นี่คือ องค์ศาสดาเป็นผู้แสดงเอาไว้ ดังในคัมภีร์ ท่านก็บอกไว้แล้วว่า **ศีลปริภาวิโต สมาธิ มหัปปโล โหติมหานิสังโส** สมาธิเมื่อศีลอบรมแล้วย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก คือศีลอบรมสมาธินี้อบรมอย่างไร ศีลนี้เป็นเครื่องค้ำกันสมาธิ ค้ำกันจิตไม่ให้วอกแวกคลอนแคลน ไม่ได้ตำหนิตนว่าศีลต่างพร้อยไปต่างๆ จากการภาวนาล้วนๆ ที่นี้ไม่ต้องอาศัยสิ่งที่มากระทบกระเทือนทางหู ทางตา จมูก ลิ้น กาย อะไรก็ตาม ปัญญาจะผลิดตัวของเราขึ้นโดยลำดับลำดับ เช่นเดียวกับกิเลสมันผลิดตัวขึ้นภายในใจของสัตว์โลกนั้นแล เพราะความชำนาญของมัน

กิเลสนี้ไม่ต้องบอก ไม่ต้องมีครูมีอาจารย์เป็นกิเลสได้ด้วยกัน สัตว์โลกเกิดมาเพราะอำนาจของกิเลส หมุนเวียนไปตามอำนาจของกิเลส อันนี้เป็นเครื่องผูกพัน ที่นี้พอปัญญาเกิดขึ้นแล้ว ปัญญาจะแก้ตัวกลับคืน คลี่คลายกลับคืนหมด เมื่อปัญญาภาวนามยปัญญาได้เกิดขึ้นแล้ว แล้วจะหมุนตัวกลับ กิเลสผูกมัดเท่าไร สติปัญญาขั้นนี้จะหมุนกลับ หมุนกลับเป็นอัตโนมัติ จนกระทั่งเข้าถึงชั้นละเอียด ท่านเรียกว่า **มหาสติมหาปัญญา** อันนี้ยิ่งหมุนเร็วที่สุด เกียงไกรที่สุด

แชมป์ที่ว่านักมวยแชมป์เียนที่ว่าอย่างรวดเร็วที่สุดนี้ ยังขี้ปะติ๋ว ยังสู้ไม่ได้เลย สติปัญญานี้ละเอียดมากยิ่งขึ้น เพราะกิเลสมันเคยละเอียดมาเป็นลำดับลำดับมาอยู่แล้ว ถ้าสติปัญญาไม่มีความเกรียงไกรแล้วจะฆ่ากิเลสไม่ได้ สติปัญญาประเภทเหล่านี้เป็นสติปัญญาฆ่ากิเลส ไม่ใช่สติปัญญาที่เรียนมาจากตำรับตำราแล้วมาฆ่ากิเลส นี่มีแต่มาพอกพูนกิเลสโดยถ่ายเดียว

เช่นเรียนได้นักธรรมตรี ก็สำคัญต่อนักธรรมตรี ก็เลศขึ้นแล้วจากความสำคัญ เรียนได้นักธรรมโท โห นี่เราได้นักธรรมโทนะ ก็เลศขึ้นแล้ว แทรกนักธรรมโทขึ้นมาแล้ว เป็นที่รู้มานะ อันหนึ่ง เป็นนักธรรมเอกจนเป็นมหาเปรียญแล้วก็ก้าวไม่ออก เพราะหนักสติปัญญา หนักความรู้ วิชา ความจริงมันหนักกิเลสต่างหาก ความสำคัญต่อนี้จะเรียนมากเท่าไรกิเลสจะสวมรอยเข้าไป เข้าไป มากเท่านั้น กิเลสไม่มีทางปอกเปลือก มีแต่พอกพูนขึ้นไปจากการศึกษาเล่าเรียน

นี่เราจะเห็นได้เวลาภาคปฏิบัติ พอก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติแล้ว มันจะปล่อยสิ่งเหล่านี้ ออก โดยลำดับ ลำดับ ลำดับ จนกระทั่งถึงพุ่งเลยไปเลยสิ่งเหล่านี้ เป็นกิเลสหรือไม่เป็นกิเลสรู้หมด ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้ว มวยแซมเปียนนี้ไม่ทัน อันนั้นรวดเร็วโดยหลักธรรมชาติของตนเองนะ คือไม่ต้องอาศัยรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ที่จะมากระทบกระเทือน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเราแหละ มันหากเกิดขึ้นเองเป็นเอง หมุนตัวไปเอง

กิเลสมีอยู่ที่ไหนเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อของไฟคือกิเลส ไฟนั้นหมายถึงสติปัญญา ตามไหม้ไปหมด ไหม้ไปหมดแล้ว กิเลสละเอียดเท่าไร ไฟก็ละเอียดไปตามๆ จนกระทั่งไม่มีเชื้อที่จะให้ไหม้ แล้วก็ยุติกันเอง มหาสติมหาปัญญาจะยุติกันเมื่อเวลากิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว เพราะสติปัญญานี้ก็เป็นมรรค เป็นสมมุติ กิเลสก็เป็นสมมุติ เมื่อสมมุติฝ่ายดีกับสมมุติฝ่ายชั่วแก้กันแล้ว ก็หมดปัญหาไปเลย

นี่ละพระพุทธเจ้าท่านอุบัติขึ้นตรงกลางนี้แล พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุกๆ องค์อุบัติขึ้นตรงนี้เอง มหาสติมหาปัญญานี้คือยอดของมรรค **อวิชชาปัจจยา สังขารา** ซึ่งเป็นฝ่ายกิเลสนั้นเรียกว่ายอดสมุทัย ไปแก้กันที่ตรงนี้ มหาสติมหาปัญญาแก้ยอดสมุทัยคือ **อวิชชาปัจจยา** ให้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ก็ผุดขึ้นที่ตรงกลางนี้ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุกๆ พระองค์จะหนีพ้นไปจากอริยสัจ 4 นี้ไม่ได้เลย ต้องขึ้นจากช่องนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงมีมากต่อมากเพราะองค์นี้ผุดขึ้นได้ องค์นั้นทำไม่ผุดไม่ได้ องค์นี้ผุดขึ้นได้ องค์นั้นต้องผุดขึ้นได้ หนึ่งแล้วก็ต้องเป็นสองเป็นสามเป็นสี่โดยลำดับลำดับมาเรื่อยๆ ผุดขึ้นได้เรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เข้าใจนะ **นี่ละเรื่องราวธรรม กิเลสสูงสุดตรงนี้ สุดตรงที่กิเลส ที่เป็นฝ่ายสมมุติกับมรรคที่เป็นฝ่ายสมมุติ แก้กันตกลงไปแล้ว แล้วความบริสุทธิ์ของจิตก็ผุดขึ้นตรงนี้** พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นตรงกลางนี้แหละ พระอรหันต์ทั้งหลายผุดขึ้นตรงกลางนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นคำว่าธรรมจึงมีอยู่ในโลก

เราก็จะขอเปรียบเทียบเรื่องธรรมให้ฟังก่อนนะ ธรรมที่ว่าธรรมแท้คืออย่างไร เหมือนกับน้ำ มหาสมุทรทะเลหลวงเรานี้เป็นพื้นฐาน แล้วแม่น้ำสายต่างๆ เช่นอย่าง แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำบางปะกง เป็นต้นนะ แม่น้ำสายนั้น สายนั้น ไหลลงมาสู่มหาสมุทรมหาทะเลไหลมา ไหลมา เรายังไม่

ถึงก็เรียกว่าแม่น้ำสายนั้นๆ ยังไม่ถึงมหาสมุทรนะ พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว แม่น้ำทั้งหลายนั้นเข้าเป็นอันเดียวกันกับน้ำมหาสมุทรแยกกันไม่ออก เรียกได้แต่ว่ามหาสมุทรอย่างเดียว

นี่ก็เหมือนกัน ผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลายเต็มกำลังความสามารถของตนแต่ละราย แต่ละรายนั้นละ เป็นเหมือนกับแม่น้ำสายต่างๆ ที่ไหลรวมเข้ามาสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน นี่เรียกกัน มหาสมุทรมหานิพพาน เปรียบกับมหาสมุทรทะเลหลวง ที่นี้พอถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเข้าเป็นอันเดียวกันหมดเลย เหมือนกับแม่น้ำสายต่างๆ เข้าถึงมหาสมุทรแล้วเข้าเป็นอันเดียวกัน แยกกันไม่ออก

จิตของท่านผู้บริสุทธิ์จะบริสุทธิ์มาจากสถานที่ใดอยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม เมื่อก้าวเข้าสู่ความบริสุทธิ์ด้วยกันแล้ว เป็นมหาวิมุตติ เป็นมหานิพพานด้วยกัน นี่ละมหาวิมุตติมหานิพพาน นี่แหละเป็นธรรมที่ครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ จากพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่รวมพระองค์ทุกองค์ ทุกองค์ จากแม่น้ำสายต่างๆ แล้ว เข้ามาสู่มหาวิมุตติมหานิพพานด้วยกัน นี่ละที่ว่าธรรมไม่สูญจากโลก พระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่สูญจากโลกเป็นอย่างนี้เอง แล้วยังจะอุบัติขึ้นมาเรื่อยๆ เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานไปเรื่อยๆ อย่างนี้

นี่ละเรื่องของธรรมขั้นสุดยอดสุดตรงนี้ ต้องสุดจากภาคปฏิบัตินะ เรียนเฉยๆ ไม่สุด มีแต่กิเลสนั้นละมัดคอเรื่อยไปเลย ถ้าเป็นเรื่องของภาคปฏิบัติเข้าสู่สงครามแล้ว เห็นหมดทุกอย่าง กิเลสประเภทใดเห็นหมด เหมือนอย่างนักรบเข้าสู่สงคราม เหตุการณ์อะไรให้เห็นหมดรู้หมด

ผู้ถาม ไม่รู้แต่ในหนังสือ

หลวงตา ไม่รู้แต่ในหนังสือ หนังสือมันเป็นเพียงปากเป็นทางให้เราก้าวเข้าไปนั่น ถ้าเราไม่ก้าวยืนอยู่เฉยๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ท่านจึงเรียกว่า **ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ** คือปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียนเพื่อรู้แนวทางการดำเนิน ถ้าไม่ได้ปฏิบัติก็ไม่ได้เรื่องอะไร เมื่อภาคปฏิบัติแล้ว นั่นละเรียกว่าก้าวเข้าสู่สงคราม จะได้ชัยชนะตรงนั้นแหละตรงภาคปฏิบัติ แล้วมีอะไรอีกว่าลงไป

ผู้ถาม ท่านผู้ชมครับ นี่เป็นธรรมซึ่งถือว่าเป็นธรรมอันแท้และก็ธรรมจริง ที่ท่านผู้ชมได้รับฟังกันโดยตรงนี้แล้วนะครับ จะเห็นความสำคัญอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า สิ่งที่ท่านอาจารย์ได้พูดอยู่ตลอดก็คือกิเลส กิเลสเป็นตัวที่ทำให้เกิดสิ่งต่างๆ ขึ้นมากมาย ทุกข์ของเราก็เกิดจากกิเลสนั่นเอง ที่นี้ตอนนี้เรากำลังมีทุกข์กันอยู่ ในภาวะเช่นนี้หลวงตาท่านได้กรุณามาช่วย ท่านได้ทำโครงการนี้มาคือโครงการของท่าน เรื่องราวในตรงนี้ ทำไมท่านถึงคิดทำโครงการนี้ขึ้นมา ก็มันเป็นกิจของสงฆ์หรือไม่ แล้วท่านจะทำไปถึงไหน จะช่วยชาติได้มากน้อยขนาดไหน และเราเป็นคนธรรมดาทั่วๆ ไปผู้ซึ่งอยู่ในกองทุกข์อยู่ตอนนี้ เราจะช่วยได้ขนาดไหนอย่างไร อีกสักครู่นี้พบกับเรื่องนี้ครับ

กลับมาดูรายการของเราอีกครั้งนะคะ ทอล์คโชว์ ของ ทไวไลท์โชว์ ผมคิดว่าท่านผู้ชมที่เป็นพุทธบริษัท เมื่อสักครู่นี้คงจะได้รับธรรมะอันบริสุทธิ์จริงๆ เลยนะคะ และผมขอสรุปนิดเดียวสั้นๆ นะครับว่า **ธรรมใดก็ตามจะเกิดขึ้นแก่ตนนั้น เป็นธรรมซึ่งคิดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องปฏิบัติ** เพราะฉะนั้นถ้าเกิดท่านอยากได้ธรรมนั้นเกิดขึ้นแก่ตนจริงๆ ไม่ใช่แค่อ่าน ไม่ใช่แค่ฟังมาแล้วเอาไปพูดคุยต่อ ถ้าไม่ปฏิบัติ ธรรมนั้นย่อมไม่เกิดขึ้นแก่ตนอย่างแน่นอน ถูกต้องไหมครับ

หลวงตา ถูกต้อง

ผู้ถาม สาธุ หลวงตาครับ มาเรื่องโครงการช่วยชาติของหลวงตาบ้าง หลายๆ คนสงสัยเหลือเกินว่าหลวงตาเป็นพระป่า เป็นพระซึ่งเป็นพระกรรมฐาน ทำไมถึงได้คิดมาทำโครงการแบบนี้ขึ้นมา อะไรลึกล้ำจิตใจหลวงตามาทำโครงการนี้ครับ

หลวงตา คิดอย่างพระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวชนี้ขโมยออกไป ถ้าภาษาตลาดของเรานะ ไม่ได้ตำราว่าใครทั้งนั้น เสด็จเลียนแบบขโมยออกไป ทรงบำเพ็ญพระองค์อยู่ 6 ปี ถึงขั้นสลบไสลถึง 3 ครั้ง นี่เวลาพระองค์ทรงทำประโยชน์ให้พระองค์เอง ไม่ได้สนใจกับโลกกับสงสารอะไรเลย แต่พอได้สำเร็จตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้ว **มหากาฐณีโก นาโถ หิตายะ สัพพปาณินัง** พระพุทธเจ้าทรงมีความเมตตากรุณา ทำประโยชน์แก่โลกหาประมาณไม่ได้ ไม่มีใครเสมอเหมือน นี่เวลาพระองค์อยู่ในป่าพระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำให้ใครๆ ทำประโยชน์ให้พระองค์ แต่เวลาตรัสรู้ธรรมแล้ว ธรรมเต็มเปี่ยมในพระทัยแล้ว ความเมตตาสงสารโลกก็เต็มล้นโลกธาตุ ต้องพาทำประโยชน์ให้โลก นี่เป็นกิจของพระพุทธเจ้า

นี่พระพุทธเจ้าก็ทำได้แล้ว พระพุทธเจ้าเป็นพ่อเป็นแม่ของสงฆ์ เมื่อพระพุทธเจ้าทำได้แล้วทำไมสงฆ์ที่เป็นลูกศิษย์ตถาคตจะทำประโยชน์ให้โลกไม่ได้ สงฆ์ไม่ได้เป็นข้าศึกต่อโลก สงฆ์เป็นคุณต่อโลก สงฆ์เป็นผู้ทำประโยชน์ต่อโลก สงฆ์เป็นผู้มีความเมตตาต่อโลก ทำไมจะทำประโยชน์ให้โลกไม่ได้ละ ต้องทำได้วั้นเลย

ผู้ถาม นั่นคือสิ่งลึกล้ำจิตใจ คือเมตตาธรรมอันยิ่งใหญ่เอง

หลวงตา อย่างนั้นแหละ อย่างนั้นแหละ

ผู้ถาม ครับ พระคุณเจ้า มีหลายคนสงสัยขึ้นมาว่า เงินที่ได้มา พระคุณเจ้าแบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน หนึ่งคือเงินดอลลาร์ สองคือทองคำ และสามก็คือเงินสกุลไทยนี้แหละ นำมาบริจาค พระคุณเจ้าจะนำสามสิ่งนี้ไปทำอะไรบ้างครับ

หลวงตา ที่ได้ตั้งโครงการเอาไว้ ทองคำนี้จะให้เข้าคลังหลวงโดยถ่ายเดียว นี่เป็นหลักใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ แต่ส่วนที่จะแยกแยะอะไรนั้น ต้องแล้วแต่เหตุผลที่จะเกิดประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองของเราด้วยความ

ปลอดภัย อาจจะแยกแยะก็ได้ แต่หลักใหญ่ตั้งไว้ว่า เพื่อเข้าสู่คลังหลวงเสียก่อน นี่เป็นข้อหนึ่ง สำหรับทองคำเข้าสู่คลังหลวงโดยง่ายแล้ว ส่วนแยกแยะก็อย่างที่เรียนให้ทราบนี้แหละ

ผู้ถาม อันนั้นต้องไปแยกแยะอีกทีหนึ่งว่าจะทำอย่างไร

หลวงตา แยกแยะเพื่อทำประโยชน์ ถ้าหากว่าทองคำนี้เก็บไว้เฉยๆ นอนกันอยู่เฉยๆ เกิดประโยชน์อะไร ถ้าแยกแยะออกไปแล้วนั้น แล้วจะเป็นประโยชน์อะไร และจะเกิดความเสียหายอะไรกับทองคำประเภทเหล่านี้ เราต้องคิดแยกแยะอีก ถ้าหากว่าเอาไปทำประโยชน์ อันนี้ไม่เสียหาย หลักประกันชาติคือทองคำไม่เสียหายอะไร เราก็แยกแยะได้ตามส่วนที่ไม่กระทบกระเทือนกับหลักใหญ่ของชาติเรา อันนี้เราก็จะทำ

ดอลลาร์นี้ก็เหมือนกัน คือเรากะเอาไว้ว่า ดอลลาร์นี้จะเอาเข้าทุนสำรองระหว่างประเทศ เป็นหนี้เขาก็เอาไปใช้เขา เพราะฉะนั้นเราจึงพูดตลกกับลูกศิษย์ของเราว่า นี่เวลาเราได้ดอลลาร์มาหลายๆ นี่คือเราได้นิวเคลียร์นิวตรอนมาหลายๆ นะ ถ้าได้มากๆ จะได้ไต่พวกนั้นหนีจากเมืองไทยของเราลงทะเลหลวง แต่เวลานี้ไต่ยังไม่ได้เพราะเราติดหนี้มัน มันจึงมาเพ่นพ่านอยู่ในบ้านเรา ถ้าเราได้นิวเคลียร์นิวตรอนมากๆ คือได้ดอลลาร์มากๆ แล้ว ใช้หนี้หมดแล้ว ไต่มันลงทะเลเลย เราพูดตลกเฉยๆ เพราะฉะนั้นจึงให้พยายามสังคมนิวเคลียร์นิวตรอนคือดอลลาร์ไว้มากๆ นะ เราจะเอาขับไล่มันให้ได้

ผู้ถาม อย่างน้อยที่สุดเวลาขับจริงๆ ก็คือขับความจนออกจากแผ่นดินได้

หลวงตา ก็ขับความจนนั้นแหละ ข้อสำคัญขับความจน เขาไม่ได้มาก่อความทุกข์ความจนให้เรา เราไปหาต่างหาก เราก็ต้องขับความจนของเราออกแต่เวลาเราพูดสนุกบ้าง เราก็มีแยกแยะออกไปเฉยๆ

ผู้ถาม แล้วเงินที่นำมาได้ เงินที่บริจาคอย่างอื่น เห็นหลวงตาบอกว่าเพื่อจะนำไปทำประโยชน์อื่นๆ อีกมากมาย

หลวงตา มี เงินสดนี้จะออกก่อนเพื่อนแหละ เงินสดนี้เราจะทำประโยชน์ทั่วประเทศไทย เราจะแยกแยะออกไปในจุดไหน จุดไหน ที่เห็นว่าจำเป็นขาดแคลน ที่ควรจะได้รับการช่วยเหลือจากเงินก้อนนี้ เราจะมีผู้ไปสำรวจเรียบร้อย เห็นว่าเป็นที่แน่ใจแล้ว และผู้ที่นำเงินก้อนนี้ไปทำประโยชน์ ก็เป็นคนที่เราแน่ใจได้แล้ว เราก็จะมอบให้เป็นก้อน เป็นก้อน ไปในที่ต่างๆ อันนี้ทั่วประเทศไทยของเรา

ผู้ถาม หลายๆ คนบอกว่าเขาใจไว้อะไรและเชื่อใจหลวงตา แต่เขาพูดกันว่า แล้วเงินจำนวนนี้จะไปอยู่กับคนที่เขาเชื่อใจได้จริงหรือเปล่า หลวงตาจะดูได้จริงหรือเปล่าขอรับ

หลวงตา อันนี้มันก็สุดวิสัย พระพุทธเจ้าสอนโลก ท่านทรงสอนเพื่อโลกให้พ้นจากทุกข์ทั้งนั้นแหละ แต่มันแหวกลงไป ทุกข์ก็มีมากไม่ทราบจะทำยังไง พระพุทธเจ้าสอนนั้นสอนให้พ้นทุกข์ พ้นทุกข์ด้วยกันให้ทำดีด้วยกัน แต่มันแหวกลงไปทำความชั่ว และมันแหวกไปลงนรกได้ยังมีเยอะ

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นคนที่บริจาคนี้ ให้สนใจว่าตอนที่บริจาคนี้ ทำจิตอันเป็นกุศลก็พอแล้ว

หลวงตา อันนี้อันหนึ่งนะ อันที่สองหลวงตานี้ก็แน่ใจตัวเองล้านเปอร์เซ็นต์ ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด ด้วยความเมตตาสงสารโลก จึงได้มาทำการสงเคราะห์โลกด้วยการเป็นผู้นำ เราก็พยายามเต็มความสามารถทุกด้านทุกทาง ที่ว่าสมบัติเหล่านี้จะปลอดภัย อยู่กับความสามารถของเรา ถ้ามันนอกเหนือไปจากนี้แล้วมันก็สุดวิสัย อันนั้นเราก็ช่วยไม่ได้

ผู้ถาม นี่คือคำว่าเหตุสุดวิสัย เราปล่อยผ่านให้มีจิตเป็นกุศลก็พอ แต่เนี่ยเวลา คำว่าจิตเป็นกุศล หลายคนก็เลยเริ่มถามมาอีกว่า มันมีเดี๋ยวนี้หลวงตา มันมีเหมือนกันขอรับหลวงตา ที่คนเขาไม่รู้ว่าบุญกุศลมีจริงหรือไม่ อยากจะกราบเรียนถามหลวงตา บุญกุศลมีจริงหรือไม่ คืออะไรขอรับ

หลวงตา อ้อ ถ้าอย่างนั้นพระพุทธเจ้าแล้วก็คือคลังแห่งบุญแห่งกุศล คลังแห่งความรู้ แห่งบุญกุศลทั้งหมด มาสอนสัตว์โลก สัตว์โลกผู้ที่จะรองรับธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น เป็นสัตว์โลกที่ตาดีก็มี ตาฝ้าตาฟางก็มี ตาบอดหูหนวกก็มี เรียกว่าเป็นคน 4 ประเภท **อุคฆฏัตถุญญ** ผู้ที่จะรู้ธรรมเห็นธรรมได้อย่างรวดเร็ว เมื่อพระพุทธเจ้ามาแสดงธรรม นี่ก็มี ถ้าเป็นวัวก็อยู่ปากคอกคอยที่จะออกอยู่แล้ว พอธรรมะเปิดขึ้นมาสอนเท่านั้นละ พับ ที่นี้ออก ออกเลยๆ ตัวหลังก็หนุนเข้ามา นี่เรียกว่า **อุคฆฏัตถุญญ** และ **วิปจิตถุญญ** เป็นประเภทที่ 2 คอยตามกันออกมา และ **เนยยะ** ประเภทที่ 3 ก็คอยหนุนกันออกมา ออกมา ประเภทเหล่านี้เป็นประเภทที่เชื่อบุญเชื่อบาป ที่จะปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า และมีทางพ้นทุกข์ไปได้โดยลำดับ

แต่ **ปทปรมะ** นั้น ถ้าเป็นวัวก็เป็นประเภทที่อยู่กันคอก ตีเท่าไรมันก็ไม่ยอมออก ตีเท่าไรมันก็ไม่ยอมออก ตีให้มันออกประตும்มันกลับหันหลังเข้าชนทางหลังคอกไปเสียอีก นี่พวกนี้พวกปทปรมะ เรียกว่ายมบาลไม่รับรองละพวกนี้นะ พวกนี้เป็นพวกประเภทกันคอกยมบาลไม่รับรอง เราอย่าไปรับรองเลย เราไม่ใช่ยมบาล เราสู้ยมบาลเขาไม่ได้ เขายังไม่รับรอง เราจะไปรับรองอะไรคนอย่างนี้ เขาจะทำอะไรก็เป็นเรื่องของเขาไป แต่เรื่องของเรานี้ที่จะทำความดี เข้า ทำลงไป เราอย่าเอาคนชั่วมาเป็นประมาณนี้ไม่ได้ ตัวของเราที่จะจม เมืองไทยของเราก็จะจม เราต้องเอาผู้ดีมาเป็นประมาณ มาเป็นแบบฉบับของเรา พอเข้าใจแล้วนะ

ผู้ถาม เข้าใจ เพราะฉะนั้นบุญกุศลจริงๆ ขึ้นอยู่กับที่กระทำและจิตของเขา และคิดใฝ่หาไปสู่สิ่งดี แล้วจะมีอานิสงส์อย่างไรบ้างขอรับ ในการทำบุญหรือบริจาคเพื่อชาติ ช่วยชาติมีอานิสงส์ไหมขอรับ

หลวงตา มีอานิสงส์มากทีเดียว อานิสงส์อะไรจะไปเท่าเราช่วยชาติทั้งชาติได้หรือ นี่เรียกว่ามหากุศลอันใหญ่หลวง เราให้ทานในที่ต่างๆ ในบุคคลต่างๆ ใครก็ตาม เราให้ทานเป็นราย เป็นรายไป แต่เราให้ทานเพื่อชาติของเรา นี่เรียกว่ายกประเทศไทยทั้งประเทศ จึงเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ใหญ่มาก

เมื่อเมืองไทยของเรามีความแน่นหนามั่นคงแล้ว เราก็ร่วมมือกันทั้งชาติเลยนั่น ผลได้ทั้งชาติเลย เย็นไปหมด นี่เรียกว่ามหากุศล เป็นผลที่ได้จากการช่วยชาติ แล้วมีอะไรอีก

ผู้ถาม เวลาคนหาเงินมา พระคุณเจ้า เขาก็หามาเก็บกันทั้งนั้น เพราะว่าเขาคิดว่าเงินนี้เวลาเก็บไว้มากๆ เขาก็จะเป็นสุข เขาก็เก็บกัน เก็บกันมากๆ อยู่ๆ พระคุณเจ้าออกมาแล้วบอกว่า เงินที่เก็บอยู่นี้เอาไปให้คนอื่นเสียบ้าง ไปบริจาคคนอื่นเสียบ้าง เอ๊ะ อย่างนี้เขาก็เลยคิดว่า เอ๊ะ เขาควรจะให้ไหม พระคุณเจ้า

หลวงตา อ้อ นี่นะคือกิเลส ถ้าหากสมัยปัจจุบันเขาเรียกว่าพวกม่านเหล็ก คือกิเลสอยู่ทางม่านเหล็ก ธรรมะอยู่ทางด้านนี้เรียกว่าม่านธรรม เรื่องกิเลสกับธรรมต้องเป็นข้าศึกกันตลอด เรื่องกิเลสนั้นเก็บได้เท่าไร ได้มากเท่าไร ได้เท่าไร ไม่มีคำว่าพอ คำว่าพอ แม้ที่สุดเจ้าของตายไปด้วยความทุกข์ความทรมาน เพราะความหึงหวงความตระหนี่ถี่เหนียว ก็ไม่ยอมเห็นโทษของความตระหนี่ของตน แล้วตายไปแบบล่มจม สุดท้ายกระดูกก็ไม่ได้ไป เขาก็ยังว่าดี

เจ้าของไปตกนรกอยู่เขาก็ยังว่าดีของเขา นี่เป็นเรื่องของกิเลส ไม่ว่าอะไรดีทั้งนั้น ถ้าธรรมว่าดี กิเลสต้องว่าชั่ว ธรรมว่าดี กิเลสว่าไม่ดี ธรรมว่าชั่ว กิเลสว่าดี ต้องเป็นข้าศึกกันไปตลอดอย่างนั้นล่ะ ที่นี้เรื่องแก้ความตระหนี่ถี่เหนียว ต้องแก้ด้วยความเมตตา ความเมตตาเรียกว่าม่านธรรม ม่านธรรม คือ ความเมตตา คำว่าเมตตานี้มีเท่าไรให้หมด จะมีมากน้อยเท่าไรให้หมด เหมือนกับกิเลสมีเท่าไรเอาหมด คือ กิเลสนี้ได้เท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ ได้จนตายก็ไม่พอ นี่คือเรื่องของกิเลส แต่เรื่องของธรรมนี้มีเท่าไรให้หมด ให้หมด ให้จนกระทั่งตาย ความเมตตายังคงเส้นคงวาหนาแน่นอยู่กับโลกสงสาร พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี้เวลาผลมาวัดกันแล้วนะ ผู้ที่มีความเมตตาสงสารแก่โลก โลกได้รับจากความเมตตาสงสารแล้วโลกเป็นยังงี้ เรายื่นสมบัติเงินทองให้คนนี้เขา เขารับจากเราแล้วเขามีความยิ้มแย้มแจ่มใสหรือเขาเสียอกเสียใจ นี่ละอำนาจแห่งความเมตตา ยื่นให้ผู้ใดมีความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน นี่ผลแห่งการปฏิบัติของธรรม ทำโลกให้ร่มเย็นอย่างนี้ แต่กิเลสนั้นไปที่ไหนจุดเอา ลากเอา ลากเอา พอได้ทำไหนเอทานั้น พอได้จากเอารัดเอาเปรียบคดโกงรัดไถได้เท่าไรได้ทั้งนั้น เป็นเรื่องของกิเลส ไปที่ไหนโลกแตก มันต่างกันอย่างนี้ละ ผลของกิเลสกับผลของธรรมต่างกันอย่างนี้ เข้าใจแล้วนะ

ผู้ถาม เข้าใจแล้วครับ กลวิธีในการกำจัดความตระหนี่ถี่เหนียวก็กำจัดด้วยเมตตาธรรมนั่นเอง

หลวงตา ใช่ เมตตาธรรม เมตตาธรรมแสดงออกมาเป็นความเสียสละ นั่นละ

ผู้ถาม ที่นี้สมบัติอันยิ่งใหญ่ของปวงชนทั่วไป ก็คือ เงิน ทอง ข้าวของ แต่พระคุณเจ้าบอกไว้ว่า สมบัติอันยิ่งใหญ่เป็นมหาสมบัติจริงๆ นั่นก็คือใจ นั่นเป็นอย่างไรขอรับพระคุณเจ้า

หลวงตา คือใจต้องเป็นใจครองธรรม ใจครองความตระหนี่ยิ่งร้ายใช้ไม่ได้ เพราะคำว่าใจนี้เป็นภาชนะ รับได้ทั้งดีทั้งชั่ว แล้วแต่สติกับปัญญาของเราจะใคร่ควรพิจารณา ควรจะเอาอะไรมาบรรจุหัวใจเรา ถ้าเอาความชั่วมาบรรจุหัวใจ หัวใจนี้ก็เป็นพื้นเป็นไฟไปหมด มีเงินทองข้าวของมากน้อยเพียงไรไม่มีความหมาย เพราะใจนี้หมดความหมายแล้ว ถ้าใจนี้มีธรรมครองตัวแล้ว จะเป็นคนทุกข์คนจนก็อยู่ตามสภาพ เพราะใจนี้หมดความหมายแล้ว ถ้าใจนี้มีธรรมครองตัวแล้ว จะเป็นคนทุกข์คนจนก็อยู่ตามสภาพ เป็นความร่มเย็นเป็นสุขตามฐานะของตน ถ้ายิ่งใจมีบุญมีกุศลมาก ใจมีความเฉลี่ยเผื่อแผ่มากเท่าไร ยิ่งเป็นกุศล ยิ่งเป็นความร่มเย็นแก่ผู้อื่นมากเท่านั้น ต้องขอร้องนะคะ คือเวลาถามไปตอบไปนี้ มันหลงหน้าหลงหลังนะเดี๋ยวนี้ ไม่เหมือนแต่ก่อน

ผู้ถาม ขนาดพระคุณเจ้าหลงแล้ว พวกผมไม่รู้อยู่ตรงไหนแล้วครับพระคุณเจ้า

หลวงตา (หัวเราะด้วยความเมตตา)

ผู้ถาม การทำโครงการนี้พระคุณเจ้า หลายคนถามว่า พระคุณเจ้าจะทำไปถึงไหน จะได้เงินสักเท่าไร พระคุณเจ้า

หลวงตา อ้อ เหมือนกันขึ้นต่อยมวย หลวงตาองค์นี้เป็นหลวงตาอะไรก็ไม่ทราบนะ เวลานี้ขึ้นเวทีแล้ว อย่าว่าแต่แซมเปียนเลย ขอให้พ่อแซมเปียนมาก็ตอย ปู่แซมเปียนมาก็ตอย คำว่าแพ้แพ้ไม่ยอม ถ้าหากว่าแพ้ก็แพ้แบบแพ้น็อค สลบไปเลย ตายไปเลย นั้นจะว่าแพ้หรือไม่แพ้ก็แล้วแต่ ที่จะให้ยกมือไหว้ว่าแพ้นี้ไม่มี นี่ยังอะไรก็จะยกให้ได้เมืองไทยเรา เอาให้สุดขีดสุดแดน ผู้ไม่ถอย ผู้ความจนนี้ไม่ถอย ด้วยความเสียสละของเราทุกคน รวมหัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วทั้งประเทศไทยมาเป็นกำลัง แล้วหนุนเมืองไทยของเรา ยกเมืองไทยของเรา ได้ชัยชนะแน่นอน ขอให้ปู่ความจนมากี่มาเถอะ ไม่ถอย อย่าว่าแต่ความจนเฉยๆ พ่อความจนมากี่ไม่ถอย ปู่ความจนมากี่สู้ ฟาดให้มันตกทะเลเลย

ผู้ถาม สาธุ พระคุณเจ้าเคยบอกไว้บอกว่า เหมือนคนมาถามบอกว่าเวลามีเงินมากนี้ก็ช่วยมากมีน้อยก็ช่วยน้อย แต่มีน้อยๆ จะมาช่วยอะไรกันได้นักหนา พระคุณเจ้าก็เลยบอกว่าฝนตกมาแบบไหน อยากให้พระคุณเจ้าอธิบายว่าฝนมันตกมาแบบไหนครับ

หลวงตา อ้อ ฝนมันตกมาทีละหยดละหยาดเท่านั้นละ ไม่ได้ตกทีละเป็นตุ้มเป็นไห เป็นตุ้มเป็นสระนี้ไม่มีละ ฝนที่ไหนไม่มีทั่วโลกนี้ ฝนตกมาแต่ละเม็ดนี้ เท่ากับตุ้มกับไหนี้ไม่เคยมี แต่ตกทีละหยดละหยาดนั้นมีฝนตกทีละหยดละหยาดนี้แลทำท้องฟ้ามหาสมุทรให้เต็มได้ด้วยน้ำที่ตกไม่หยุด ไร่ฝนเป็นตุ้มเป็นไห ไม่เห็นตกที่ไหนให้น้ำมีท่าเลย สุดท้ายก็อยู่กับฝนตกทีละหยดทีละหยาด ที่นี้ต่างคนต่างเสียสละ มีน้ำมีลืบมีท่าไรต่างคนต่างเสียสละคนละหยดคนละหยาด สุดท้ายก็ทำเมืองไทยของเราให้เต็มตื้นขึ้นมาได้ เป็นอย่างนั้น

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นใครที่มาพูดว่ามีน้อยแล้วจะไปช่วยได้ ไม่จริง

หลวงตา มีน้อยช่วยน้อย มีบาทหนึ่งช่วยสองสลึง ไม่ถอย เอาซิ พวกเศรษฐีมันคุยโม้เฉยๆ มีแต่ลมปาก ตัวของมันก็ได้รับแต่ความทุกข์ คนเป็นมหาเศรษฐีแต่จะไปนั่งอยู่บนหัวคนทุกข์ทั้งประเทศนี้ มันเป็นไปได้ ไม่ได้ มันต้องจมไปด้วยกันนั่นแหละ เราต้องหนุนกัน

ผู้ถาม เพราะฉะนั้นต้องหนุน ต้องช่วยกัน

หลวงตา ต้องหนุนต้องช่วย ฝนตกทีละหยดละหยาดเอาให้ท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มได้ด้วยน้ำ สมบัติเงินทอง ข้าวของหนุนเข้าไป ในชาติไทยของเราเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทรก็เต็มไปด้วยน้ำคือสมบัติ ไม่สงสัยด้วยความอุทิศสละของชาติไทยเรา

ผู้ถาม หลวงตาพูดไว้อีกที่หนึ่งเหมือนกัน บอกว่า ปีนี้เป็นปีสำคัญของเรา เป็นปีสุดท้ายของเรา หมายความว่าอย่างไรขอรับ ฟังแล้วใจเสียยังไม่ทราบ

หลวงตา สุดท้ายของเรานี้ก็คือว่า เอาแค่นี้ก่อนนะ คือเราไม่น่าจะได้มาช่วยโลกนี้อีกอย่างที่เคยช่วยนี้ เวลา มาช่วยอย่างนี้ ขอย่าให้สนใจซึ่งกันและกัน

ผู้ถาม ขอรับ อย่างนั้นอนใจ เมื่อหลวงตาออกมาพูดอย่างนี้แล้วขอให้เข้ามาช่วยกัน

หลวงตา ช่วยกัน แล้วชาติไทยของเราจะพ้นได้แน่นอน ทางอื่นไม่มีทาง ทางช่วยเหลือ ความสามัคคี ต่างคนต่างเสียสละนี้แหละคือทางพ้นภัย ทางอื่นไม่มี ยิ่งต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างเดินไปด้วยกันนี้ จมแน่ๆ เมืองไทยเรา

ผู้ถาม แล้วเขาก็ถามกันมาว่า ถ้าหลวงตาจะช่วยชาตินี้ ทำไมไม่ทำวัตถุมงคลออกมาจำหน่าย เขาบอกจะได้เงินเยอะ

หลวงตา อ้อ วัตถุมงคลที่ไหนก็มีเกลื่อนกล่น เกลื่อนกล่นไปหมด แล้วใครได้เงินเยอะมาเสนอหลวงตา หน้อยนะ ไม่เห็นมีใครว่าเราทำวัตถุมงคลแล้วได้เงินมากเท่านั้นๆ แล้วเอามาเสนอให้หลวงตาไม่เห็นมีใคร ได้มาเท่าไรก็เห็นหายเจิบ หายเจิบ ที่นี้เวลาหลวงตาทำวัตถุมงคลขึ้นมานี้ คนนั้นก็แอบอ้างว่า วัตถุมงคลนี้เป็นของหลวงตาๆ เงินที่เขาได้มาทั้งหมดนี้ลงทะเลหลวงหมด ไม่ได้เข้าคลังหลวงเลย นี่ละความเสียหายมีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ให้ทำวัตถุมงคล

ผู้ถาม ขอรับ และจริงๆ ถ้าจะช่วยจริงๆ แล้ว ต้องช่วยด้วยใจเป็นกุศลจริงๆ

หลวงตา ช่วยด้วยใจ แล้วมีอะไรก็ตามมา ไม่จำเป็นต้องหาวัตถุมงคลแหละ หามาด้วยกำลังวังชาของเรา เป็นเงินเป็นทองเข้ามาแล้วช่วยกันไปเลยนี่สำเร็จประโยชน์ จะคอยแต่จะหาวัตถุมงคลนี้ตายทั้งเปล่าๆ นะ แล้วเมืองไทยจะกลายเป็นเมืองวัตถุมงคล พระองค์ไหนก็มีแต่ขลังๆ วัตถุมงคลๆ แล้วโลกยิ่งจมลงไปทุกวัน ทุกวัน เราต้องให้ระวังอันนี้นะ

ผู้ถาม มงคลสูงสุดจริงๆ คือธรรมใช้ไหมขอรับ

หลวงตา ธรรม (หลวงตานั่นเสียง) **มงคลสูงสุดคือธรรม ทำตัวให้ขลัง ทำตัวให้ดี นี่จะเป็นยอดแห่งมงคล** อยู่ที่ตัวของเรานะ ใจเป็นของสำคัญที่จะครองสมบัติทั้งธรรมทั้งสมบัติวัตถุต่างๆ มีมากก็น้อย ถ้ามีธรรมในใจแล้ว สิ่งที่เราได้มาแล้วใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งนั้น ไม่เกิดความเสียหาย

ผู้ถาม ขอรับ พุทธบริษัทลูกศิษย์ลูกหาพากันเป็นห่วงหมดว่า หลวงตามาทำโครงการนี้ หลวงตาจะเหนื่อยมาก จะไม่มีเวลาได้พักผ่อน และจริงๆ ก็เป็นเช่นนั้น เพราะเท่าที่เห็นมานี้หลวงตาไม่ได้หยุดไม่ได้หย่อนเลย ตั้งแต่วันที่ 27 นี้จะไปยังวันที่ 6 ที่ 7 แล้วยังจะต้องไปเข้าพรรษากับไปวัดป่าบ้านตาด ยังต้องไปทำเรื่องนี้ตลอดอีก ไม่เหนื่อยหรือขอรับ

หลวงตา เรื่องเหนื่อยยอมรับว่าเหนื่อย แต่หัวใจเป็นไปด้วยความเมตตาที่แข็งแกร่งไม่เหนื่อย เรามาด้วยเหตุนี้ต่างหาก เราไม่ได้มาด้วยเรื่องธาตุเรื่องขันธอ่อนเพลีย ถ้ามาด้วยธาตุด้วยขันธเมื่อไรอ่อนเพลียแล้วเราจะมาไม่ได้นะ เหนื่อยมาก แต่หัวใจเราเพื่อโลกเพื่อสงสารด้วยความเมตตาที่เราไม่เหนื่อยเราอุตส่าห์พยายามด้วยเหตุนี้เอง

ผู้ถาม ต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณากับรายการของเราในวันนี้ และกรุณาแก่พุทธบริษัท ก็คิดว่าธรรมอันยิ่งใหญ่ที่หลวงตาได้เทศน์ได้สั่งสอนในวันนี้ ก็คงเข้าไปอยู่ในจิตใจของชาวพุทธ แต่ที่สำคัญที่สุดก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพวกเราทุกๆ คนคงร่วมมือกันบริจาค ร่วมโครงการของหลวงตา หลวงตามาด้วยใจอันเป็นธรรมอันยิ่งใหญ่ ธรรมที่ยิ่งใหญ่ซึ่งธรรมที่คำจุนโลกก็คือเมตตาธรรมนั่นเอง และที่สำคัญที่สุดก็คือว่า คนละเล็กละน้อย ฝนไม่ได้ตกลงมาเป็นตุ่มเป็นสระต้องตกลงมาเป็นเม็ด เพราะฉะนั้น ขอให้คนไทยทุกคนได้ช่วยกันในโครงการนี้นะครับ

รายละเอียดต่างๆ ได้ขึ้นอยู่บนหน้าจอของท่านอยู่แล้วว่า ท่านจะบริจาคได้ที่ไหนอย่างไรบ้าง และเงินทุกบาททุกสตางค์ของท่านจะรับเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่อย่างที่หลวงตาบอกว่า เวลาเราให้ทานคน เราให้คนเป็นคนไป แต่ว่าครั้งนี้เป็นการช่วยชาติ เพราะฉะนั้นยอมเป็นมหากุศลจริงๆ ขอให้คนไทยทุกๆ คนร่วมมือกันทำในตอนนี้ วันนี้ทางรายการและพุทธบริษัททั้งหลายที่อยู่ในห้องส่งนี้ต้องขอกราบขอบพระคุณหลวงตาเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณากับรายการของเราวันนี้ครับ ขอกราบขอบพระคุณจริงๆ ขอรับ

หลวงตา เสร็จแล้วนะ เอาละ ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พรท่านทั้งหลายโดยทั่วกันนะ
